

Вероватно знате онај виц када времешна сексуална радница излази из банке у којој су утврдили да је новчаница од сто евра добијена од последње муштерије фалсификована и обраћа се колегиници речима – „Драга, па ми смо силоване“?!

Не знам зашто, али управо тај виц ми је био прва асоцијација на љутиту изјаву премијера Дачића да ће „Србија бити преварена“ ако, након свега што је урадила, 28. јуна не добије безусловни датум за почетак преговора са ЕУ, него тек неко „охрабрење“, „зелено светло“ и сличне утешне и необавезујуће трице.

Заиста, да није тужно, било би забавно гледати како се челници актуелне власти, попут поглавице каквог урођеничког племена који се пред сународницима шепури са огледалцима и ђинђувама које је добио као „поштену“ накнаду за предато злато и земљу предака, већ месецима пред домаћом јавношћу хвалишу похвалама које добијају од европских дипломата и званичника нижег или вишег ранга. И како се сада чуде и дуре („Па, шта још више треба да урадимо“) због тога што, како тренутно стоје ствари, сви њихови ЕУ-трудои и њихово фактичко препуштање севера КиМ ни овога пута неће бити адекватно награђени у Бриселу и Берлину.

А најзабавније је што ће, наредних дана, исти они који су нас месецима уназад убеђивали како нам без датума нема живота нити „будућности наше деце“ кренути да се престројавају у ходу, објашњавајући како „неће бити смак света“ уколико не буде датума за Видовдан. (Уосталом, долази сезона годишњих одмора, потом немачки избори – а онда већ ни децембар није далеко. А ту је и 2014.)

Оно што је, међутим, много мање смешно јесте то што су у ову бесмислену „битку за датум“ били укључени практично сви државни ресурси, што је земља доведена на ивицу ванредног стања, што је устав флагантно прекршен, што се економија распада, а против противника споразума, нарочито Цркве и Срба са севера КиМ, води нека врста

специјалног рата. А због чега? Због јалових похвала Венсана Дежера, циничног задовољства Јелка Кацина и осмеха Гвида Вестервелера?

Не, то није „клање вола за кило меса“. Није ни „продаја вере за вечеру“. Ово је још много горе и глупље од тога.

Крајње је време да се схвати да је, на пример, Фијат у Крагујевцу зато јер има интереса да ту буде, а не због тога што смо много напредовали на путу ка Бриселу. Баш као што је Ју-Ес-Стил у Смедереву био, па отишао – и то некако баш у време када смо добијали статус кандидата за чланство.

Еврофилна политичка елита – а у Србији данас готово да и нема друге – тренутно се дели у две колоне, од којих једна демонстрира ЕУ-фанатизам, а друга аматеризам и фрапантно непознавање ситуације. Па се тако једни, на челу са премијером, ипак помало љуте због завлачења и питају „шта још треба да урадимо да бисмо добили тај безусловни датум“. Док други не питају и не размишљају, већ само механички, попут неких (пост)модерних самураја следе мигове и директиве бриселских шогуна. Није њихово да мисле и преиспитују, већ да слепо испуњавају своје европске дужности (а другови „ако их се сете, сете“).

Посебна прича су наговештаји који се ту и тамо могу чути у „обавештеним“ круговима блиским новој власти – а нешто слично је, изгледа, сервирано и представницима косовских Срба приликом покушаја њиховог „омекшавања“ – како они, тобоже, немају намеру да примене баш све што је потписано, него „само мало“ (док се не добије Датум, док се економија не опорави, док Русија не ојача итд. итд), а за после, видећемо. Али то не може и не бива. И просто је тешко рећи шта је горе – ако су заиста веровали да могу тако јефтино и шибицарски да обману своје „западне пријатеље“, или ако су такве балоне пуштали само да би неутралисали и сломили отпор Срба на северу.

Јер, ако ће неко бити „властан“ да овај, по Србе, ионако неповољан споразум по својој вољи тумачи и изиграва, онда су то пре Приштина и тзв. „међународна заједница“, а свакако не Срби и Србија. Не треба имати никаквих илузија – након потписа Бриселског споразума, и поготово након његове, евентуалне, пуне имплементације, Србија практично испада из регионалне политичке игре и на догађаје на Косову имаће мање утицаја него што га, на пример, сада има у Црној Гори или Босни и Херцеговини. (А и тамо га има недовољно, односно, мање него што би било логично.)

И зашто би Срби са севера требало сада да верују Приштини и, наводним, усменим НАТО гаранцијама, када их ни оне писане, као ни резолуција Савета безбедности УН, нису успели сачувати у лето 1999. или марта 2004? И зашто би требало да верују српским властодршцима да ће их „само мало“ предати Тачију, када су исти ти који их сада умирују и обећавају како „неће ићи до краја“ последњих година и месеци прекршили дословно сва своја претходна и јавна политичка обећања и заклетве?

Понекад се у коментарима ових колумни аутору замерало што недовољно пише о алтернативи, односно што, чак и када оправдано критикује, не каже шта би требало чинити и како изаћи из овог, чини се, пакленог круга пропадања. И то је заиста озбиљна тема, али ипак не и толико нерешива дилема, као што нам се покушава представити. За почетак, хајде да се не понашамо као они урођеници са почетка текста који се сујеверно клањају „богу-Датуму“ и диве безвредним дрангулијама „великог белог оца“ из Брисела и Вашингтона. И да не крчмимо територије и остатке националног достојанства за флашу „ватрене воде“ сумњивог квалитета – и за празна обећања.